

i den nyere Tid har overdrevet Frygten for den Stade, den Ulykke, som nu afftedkommes ved forfaldte Varer, navnlig forfaldte Levnetsmidler; efter min Overbevisning kan det ingenlunde være ganske uden Grund, at man har henvendt Opmærksomheden paa dette Forhold, og jeg tror, som sagt, at det maa anerkjendes, at den høitærede Justitsminister har gjort virksomme Skridt for at raade Bod paa de Ulemper, som den nuværende Retstilstand maatte indeholde. Jeg nærer den Forventning, at Lovforslaget vil blive Gjenstand for en nærmere Overveelse i et Udvalg, og at dette Udvalg vil fremstjynde sine Arbejder saaledes, at det maatte kunne lykkes endnu i indeværende Samling at faae et Lovforslag gennemført. I den Forventning, at dette Lovforslag vil blive Gjenstand for en nsiere Overveelse, skal jeg ved denne første Behandling ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne i Lovforslagets — jeg kunde gjerne sige egentlige Del. Jeg ser meget vel, at der kunde gjøres forskjelligte Bemærkninger ved Enkelthederne. Jeg selv er stødt paa forskjelligte Ting, som jeg i alt Fald maatte ønske maatte blive gjorte til Gjenstand for en nærmere Prøvelse; men jeg vil ikke anse det for nødvendigt nu i dette Dieblit at komme nærmere ind derpaa. Jaa meget mere som det forvolder mig nogen Uleilighed at tale høit, og jeg derfor nødes til at indskrænke mig til de Bemærkninger, som det særlig ligger mig paa Hjerte at fremkomme med ved denne Leilighed. De angaa, hvad jeg vil talde den anden, den sidste Del af Lovforslaget, navnlig altsaa de Bestemmelse, som sætte Straf for Overtrædelse af Lovens enkelte Paalæg. Det forekommer mig, at denne Del af Lovforslaget i det Hele taget maa siges at være mindre heldig. Dels synes det mig, at de enkelte Straffestemmelser ikke ere ganske heldige i og for sig eller klare, naar man sammenholder dem med hinanden, dels er der efter min Formening en Uklarhed til Stede med Hensyn til deres Forhold til andre Straffestemmelser og navnlig til den almindelige Straffelovgivning. Jeg vil, uden at forbyde mig i det rige Stof, som jeg i saa Henseende gjerne kunde fremkomme med, dog berøre nogle Momenter for i alt Fald at søge at godtgjøre Rigtigheden af den Dom, jeg saaledes har tilladt mig at udtale. Jeg antager, at det er Meningen af § 5, at den Bøde, som der fastsættes i andet Stykke, kommer til Anvendelse for Undladelse af at iagttage, hvad der er foreskrevet i første Stykke af Paragrafen, altsaa kommer til Anvendelse paa Undladelse af at foranledige et Syn over et selvdødt eller sygt Kreatur, optaget af en Dyr læge, og paa Undladelse af at erhverve hans Attest i saa Henseende. Men det vil ses, at sidste Stykke af § 7 foreskriver Straf for den, som vidende om, at Kjødet hidrører fra selvdøde Kreaturer o. s. v., sælger det, uden udtrykkelig at gjøre Kjøberen bekendt med den nævnte Bestaffenhed ved Kjødet.

Under denne Straffestemmelse vil jo ogsaa den Eier af Kreaturet gaa ind, som lader Kreaturet slagte, og derefter forhandler Kjødet, og det maa vel altsaa være Meningen, at begge disse Straffestemmelser skulle komme til Anvendelse ved Siden af hinanden, saaledes at efter Omstændighederne en Person baade kunde blive straffet efter § 5 andet Stykke og efter sidste Stykke af § 7. Dette maa være Meningen, saaledes som Bestemmelserne ere affattede. Om det er ganske heldigt, er et andet Spørgsmaal. Efter § 7 vil den i § 6 foreskrevne Straf, som ubetinget er simpelt Fængsel, blive at anvende paa den Person, der har solgt Kjød, som hidrører fra selvdødt Kreatur o. s. v., uden udtrykkelig at gjøre Kjøberen bekendt med den nævnte Bestaffenhed, altsaa ogsaa i det Tilfælde, at han har tagtaget Bestemmelsen i § 5 og har erhvervet Syn og Attest fra Dyr lægen, uagtet denne Attest mulig maatte gaa ud paa, at Kreaturet ikke har lidt af nogen Sygdom, der gjør Nydelsen af dets Kjød farlig. Om der i dette Tilfælde, hvor der haves en Dyr læges Attest for, at det selvdøde eller syge Kreaturs Kjød er skiftet til at nydes uden Fare, ogsaa er Grund til at belægge den, der sælger Kjødet, uden udtrykkelig at gjøre Kjøberen opmærksom paa, at Kreaturet er selvdødt eller sygt, med Fængselsstraf, forekommer mig at være særdeles tvivlsomt. — Dernæst kommer jeg, til § 5. Der hedder det, at Overtrædelse af dette Forbud anses med Bøder fra 20—500 Kr., eller naar det findes, at det slagtede Kreatur har lidt af en Sygdom, der kunde gjøre Nydelsen af Kjødet farlig for Menneskers Sundhed, med Fængsel. Det maa vel forudsættes, at herunder ikke indbefattes det Tilfælde, at Dyr lægen har givet en Attest for, at Kjødet i og for sig var farligt som Menneskesøde. I det Tilfælde antager jeg, at en ganske anden Straffestemmelse maa komme til Anvendelse, nemlig Straffelovens § 290, hvortil henvises i § 9. Jeg antager altsaa, at det andet Stykke her i § 5 kun kommer til Anvendelse, hvor Noget undlader at lade dette Syn optage af Dyr lægen og ikke desto mindre forhandler Kjødet. Naar der nu imidlertid foreskrives, at han skal straffes med Fængsel, naar det findes, at det slagtede Kreatur har lidt af en Sygdom, der kunde gjøre Nydelsen af Kjødet farligt, og denne Fængselsstraf ogsaa ubetinget kommer til Anvendelse, hvor den Paagældende har handlet i fuldstændig god Tro, blot fordi han har begaaet den formelle Overtrædelse, ikke at have ladet optage Syn over Kreaturet af en Dyr læge, fremkommer der derved et besynderligt Forhold til den almindelige Straffestemmelse, som gælder for det Tilfælde, at Noget forhandler Varer, ogsaa Kjød, under saadanne Omstændigheder, at derved kan afftedkommes Farer for Menneskers Liv og Menneskers Helbred. Jeg skal ikke henvise til Straffelovens § 290 sidste Stykke, hvor der kun er Tale om Uagtform-